

Lynxilä Mallorcale

Kevhäälä tuli Lapin Senioriilta kirije, että lokakuussa lähettäs taas reishun ja nyt olis suunta ihan etelän lämphön, Välimererele asti. Mejän ei rakhan kans tarvinu kauon miettiä, että lähemäkö. Tietenki.

Oli vain yks pikku mutta. Lomatili nollassa... Siinä mietithin ja niinhän mie muistin, että meilä on jo monta vuotta seisonu liiterin takana vanha palavelija, Lynxi-kelekka. Hyvin palavellu 20 vuotta, mutta ku ei ennään jaksu sitä kiskoa käymhään, niin on ollu rokulissa viimiset nelijä vuotta.

Eiku toimeksi ja kelekka myynthin eikä tarvinu kauon ootta, niin jo löyty ostaja ja matkarahat nyrkissä.

Meitä kerty sitte 16 rohkeaa reissulaista ja lähtöpäivänä olima jo hyvissä ajoin Joulupukin viralisela kentälä ja matkanjohtaja Eija jako matkaliput ja päästhin putkhen. Lento kesti rapiat viis tuntia ja niinko tavalista, niin tarjoilu pelas ja porukasta (ei mejän) osa oli jo mukavasti huppelissa ja vessajono oli loppumaton ja puheporina mahoton.

Palman kentälä saima matkalaukut meleko joutuin ja onnikka vei mejät omale hotelile, joka oli AquaSol ja sijaitti Palmanovassa. Sielä saime ensin käyä iltapalala ja sitte päästhin majottumhan. Meilähän oli jo lähtiessä tieto, että hissiä ei ole ja ei siksi sovi huonojalakasile ja nyt selevis syyki miksi ei sovi.

Mejänki kortteerile oli 72 porrasta, välilä reitti kävi jalakakäytävälä ja veethin laukkua kiveykselä ja taas joku porras ja taas vetoa, kaitheja sielä täälä. Mutta valot oli hyvät. Juontamala piti laukut viijä, Salme oli tiejustelijana eeltä ja mie vejin hikipäässä laukku kerralhan.

Mutta huoneisto oli hyvä, puhas ja tilava... ja viileä. Kaapissa oli onneksi lisäpeittoa ja matkan jälähin unta ei tarvinu houkutella.

Aamupala kaheksalta, monipuolinen ja tavanomanen, ravintola viihtyisä ja tyylikhästi sisustettu, henkilökunta ystävällistä, ja matkaseura oottelevaala kannala. Kahavi tietenki ihan kauheaa, mie käytin Äitivainaan konstia ja lisäsin rapsakasti suolaa, niin saattohan sen juua. Ja vattan se pani toimimhan...

Sitte vain tutustumhan ympäristhön. Ranthan oli parisattaa metriä ja siinä kerkes olla jo kymmenkunta baaria ja "supermarkettia" ja pitkin rantaa näytti olevan kivetty kävelytie molemphin suunthin ja penkkiä ja palamuja ja varijoa ja aurinkoa oli

jokhaisen tarphen mukhan. Viitisen kiometriä tuli ensimmäisen aamupäivän mittarhin ja sitte panthin mittari kiini.

Päivälä vähän aurinkoa ja leppäilyä althaala, että matkan rasisukset saathin hoijeltua pois ja alethin ootella iltasapuskaa. Eikä sekhän tuottanu pettymystä, oli vihanesta, kylymää ruokaa ja lämmintä ruokaa ja leikkelettä. Juomat piti ostaa itte.

Puolikas vesi-pullo 2,10, lasilinen punkkua 3,00.

Tiistaina osa porukasta lähti paikalisbussila Palman keskusthan ja sielä katelthin ja töllistelthin, kävimä Kauppahallissa ja kattelima kirkkoja ja linnoja, ulukopuolelta. Kakskerrosbussi kierteli vanhaa kaupunkia, satamassa kävimä ja vuorenpäälä. Bussissa oli nauhotettu opastus, espanjaksi. Sitä mie ymmärän huonosti ja panin kuulokhet taskhun.

Sen oppi meleko hopusti, että kannattaa miettiä huonhesta lähtiessä, että matkassa on kaikki, mitä tarttee. Sen verran monta on porrasta tapsuteltava ylös ja taas alas.

Keskiviikon iltana meistä osa kävi SonAmar- kartanossa kattomassa kansainvälisen tanssishovn ja syömässä kolomen ruokalajin illallisen viineineen ja shampanjoinneen. Nautima molemmista, samoin ne 2000 muuta, jotka kokivat saman.

Torstaina oli vuorossa päiväretki Söllerin 100 vuotta vanhala museojunalla, 13 tunnelin kautta ylös vuorille ja tutustuminen kylhän ja sataman ravintolhiin. Bussilla jatkoima mutkasta tietä yhä ylös Valldemossan kylään, joka on korkeimalla oleva kylä koko saarela. Sielä on kuulema paranellu astmaansa säveltäjä Frederick Shopin ja hänen muusansa George Sand. Ketä kiinostaa!!??

Hyvä suomalainen opas kertoili sujuvasti jos joku viitsi kuunella. Osala oli tärkeämpää puhumista...

Perijantaina kulijeskelua lähiympäristössä ja iltasela viijen maissa oli yhteinen kokkoontuminen Eijan ja Aimon kortteeriin. Sielä vähän avathin itteämä toisilekki; jokhainen sai kertoa ittestänsä mitä halus. Punaviini vähän poisti estoja ja aika loppuki kesken. Kaikki ei kerijenny ja ruokailu paino pääle. No, jäipä sitte kertomista seuraavalekki reissule.

Lauantai oliki sitte ostelupäivä, paikallinen Veterano alta 10 litra ja nättiä mekkoja ja huivia lähtiki monen matkhan. Iltasela saima respasta jokhainen eväspussin aamupalaksi, kun se mejän lähtö oli 5.40.

Juuri ennen bussin tuloa Mallorca hyvästeli mejät raikhaala sajekuurola ja toivotti "ADIOS". Lentokentälä halathin suomalaiset ophaat, ostelthin vielä pakoliset tuliaiset ja konheshen.

Matka normaalisti, torkkuen. Vessajono palijon lyhempi ku mennessä. Molemat korvat lukhon laskeutuessa.

Joulupukinmaassa luminen maisema. Kaikki hyvin. Autossa nastarenkhat. Kotipihan lumet kollaamatta. Palluu tavalishen, pienhen elämhän.

KIITOS, MATKAKUMPPANIT, RAKHAAT JA VIELÄ RAKHAAMAT.

TIAMO LEPPÄLÄ, rakkakriitikko